

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **M - SPO s. r. o.,** se sídlem Ke Hřišti 62/28, Praha 8, zastoupeného JUDr. Petrem Košťálem, advokátem, se sídlem Střelecká 26, Příbram II, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví,** se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2008, č. j. 24071 - SOZ - 30.1 - 1.7.08, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2011, č. j. 9 Ca 340/2008 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 27. 10. 2011, č. j. 9 Ca 340/2008 - 37, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 29. 8. 2008, č. j. 24071 - SOZ - 30.1 - 1.7.08. Citovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze (dále jen „krajská hygienická stanice“) ze dne 15. 5. 2008, zn. 436 - 213/2008/Pb/Ka, kterým byla stěžovateli uložena pokuta podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), ve výši 60 000 Kč za porušení povinnosti stanovené § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s ustanovením § 11 odst. 4 a přílohou č. 3 nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, (dále jen „nařízení vlády č. 148/2006 Sb.“). Tímto rozhodnutím byla stěžovateli dále uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2500 Kč.

[2] Uvedeného správního deliktu se stěžovatel dopustil tím, že jako pořadatel veřejné produkce hudby 1) dne 25. 5. 2006 nezajistil, aby hluk z jím pořádané veřejné produkce hudby nepřekračoval v době měření provedeném v chráněném venkovním prostoru stavby č. p. 593 v ulici U Křížku, Příbram VI., 2 m od fasády domu v době od 22:19 hodin do 23:19 hodin hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku A $L_{Aeq, 1h}$ = 35 dB v noční době, když byla zjištěna hodnota hluku bez vlivu pozadí $L_{Aeq, 1h}$ = 41,9 ± 1,7 dB (nejistota měření), tj. prokazatelné překročení hygienického limitu hluku o 5,2 dB; a 2) dne 7. 9. 2006 nezajistil, aby hluk z jím pořádané veřejné produkce hudby nepřekračoval v době měření provedeném v chráněném venkovním prostoru stavby – bytu v X. patře bytového domu č. p. 60, ul. Čechovská, Příbram VIII. v době od 22:00 hodin do 22:43 hodin hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku A $L_{Aeq, 1h}$ = 35 dB v noční době, když byla zjištěna hodnota hluku bez vlivu pozadí $L_{Aeq, 1h}$ = 52,7 ± 1,7 dB (nejistota měření), tj. prokazatelné překročení hygienického limitu hluku o 16 dB.

[3] Ve své kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), spočívající ve vadě řízení před správním orgánem. Tuto vadu stěžovatel spatřuje v neprovedení důkazu posudkem hodnotícím zdravotní rizika v souvislosti s konáním hudební produkce ve dnech 25. 5. 2006 a 7. 9. 2006, který navrhoval k prokázání toho, že v souvislosti s předmětnou hudební produkcí nedošlo a ani dojít nemohlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem o ochraně veřejného zdraví, konkrétně zájmu na ochraně veřejného zdraví před nepříznivými účinky hluku. Stěžovatel dále upozorňuje na ustanovení § 11 odst. 5 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“), upravující hygienické limity hluku pro zvuk elektronicky zesilované hudby v prostoru pro posluchače v chráněném vnitřním prostoru staveb, a porovnává je s údaji souvisejícími s jím pořádanou hudební produkcí ve dnech 25. 5. 2006 a 7. 9. 2006. Nakonec stěžovatel poukazuje i na původní záměr Ministerstva zdravotnictví při přípravě návrhu nařízení vlády č. 272/2011 Sb. v podobě zvýšení hygienických limitů hluku, odůvodněný podle stěžovatele zjevně i tím, že dosavadní limity podle nařízení vlády č. 148/2006 Sb. byly stanoveny neadekvátně nízko.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně upozornil na irelevanci a zmatečnost odkazů stěžovatele na nařízení vlády č. 272/2011 Sb. To totiž v době rozhodování správních orgánů vůbec neexistovalo (a účinnosti nabylo až dne 1. 11. 2011) a v dané věci bylo aplikováno nařízení vlády č. 148/2006 Sb. Nadto i nařízení vlády č. 148/2006 Sb. obsahovalo ustanovení identické se stěžovatelem namítaným ustanovením § 11 odst. 5 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Předmětné ustanovení ovšem obsahově nemohlo dopadat na projednávanou věc, neboť se týká hygienických limitů hluku v chráněných vnitřních prostorech staveb, zatímco stěžovatel byl sankcionován za překročení hygienických limitů hluku stanovených pro chráněný venkovní prostor staveb. V souvislosti s odkazem stěžovatele na původní záměr Ministerstva zdravotnictví při přípravě návrhu nového nařízení vlády ministerstvo upřesnilo, že zamýšlené zvýšení hygienických limitů hluku se týkalo výhradně hygienických limitů hluku z provozu na pozemních komunikacích a drahách, nikoliv hluku z veřejné produkce hudby. Z uvedených důvodů měl žalovaný za to, že nebyla osvědčena potřebnost zpracování posudku hodnotícího zdravotní rizika, které požaduje stěžovatel. K námitce stěžovatele o

neohrožení zájmu chráněného zákonem o ochraně veřejného zdraví žalovaný dále poukázal na ustanovení § 2 odst. 2 zmíněného zákona, definující ohrožení veřejného zdraví, a připomněl, že z hodnocení zdravotních rizik vycházel již zákonodárce při stanovení nejvyšší přípustné hladiny hluku, tudíž samotné překročení této hladiny (hygienických limitů hluku) má za důsledek ohrožení veřejného zdraví. Proto je požadavek na provádění dalších důkazů ohledně zdravotního rizika nepodložený. Navíc odborného zhodnocení, tedy zdravotního posouzení prokázaného skutkového stavu, se žalovanému dostalo již při posouzení jednotlivých kritérií podle § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve správním řízení, a to v obou jeho instancích. Správní orgány tak zhodnotily formální i materiální stránku stěžovatelova deliktu. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[5] Městský soud v napadeném rozsudku neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že při předmětné hudební produkci nedošlo a nemohlo dojít k ohrožení zájmu chráněného zákonem. Zdůraznil, že možnost ohrožení dotčeného zájmu je spojena již se samotným faktem překročení hygienických limitů hluku, stanovených zákonodárcem na základě hodnocení zdravotních rizik jako zákonné minimum, při kterém lze zaručit, že nedojde k ohrožení veřejného zdraví. Městský soud proto nevyhověl ani stěžovatelově návrhu na zpracování posudku hodnotícího zdravotní rizika v souvislosti s předmětnými hudebními produkcemi.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je kasační stížnost přípustná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté, co shledal, že tomu tak je, přistoupil k jejímu věcnému posouzení v rozsahu stěžovatelem uváděného kasačního důvodu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Z obsahu soudního a připojeného správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stížnostní námitku poukazující na to, že hudebními produkcemi ve dnech 25. 5. 2006 a 7. 9. 2006 nedošlo k ohrožení zájmu na ochraně veřejného zdraví (v míře odůvodňující uložení jakékoli sankce), a spojenou s návrhem na zpracování znaleckého posudku hodnotícího zdravotní rizika vyplývající z překročení hygienických limitů hluku při dotčené hudební produkci, stěžovatel uplatnil již ve správním řízení. Krajská hygienická stanice se s uvedenou námitkou vypořádala ve svém rozhodnutí ze dne 15. 5. 2008, zn. 436 - 213/2008Pb/Ka, s tím, že míra zdravotního rizika vlivu hluku na zdraví se posuzuje již při stanovování hygienických limitů hluku v právním předpise, a jejich prokazatelné překročení je proto plně dostačující pro závěr o možném ohrožení zdraví fyzických osob. Vlivem překročení stanovených limitů na zdraví fyzických osob se pak v konkrétním případě stěžovatele krajská hygienická stanice zabývala dále při hodnocení následků jeho protiprávního jednání. Zde výslovně uznala, že podle jejích informací nedošlo v souvislosti s předmětnými hudebními produkcemi k prokazatelnému trvalému poškození zdraví fyzických osob bydlících v bezprostředním okolí, avšak možnost ohrožení zdraví nebylo možné vyloučit.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal důvod, proč by se měl odchýlit od výše naznačených závěrů jak obou správních orgánů, tak městského soudu. Správním deliktem je podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, tedy i povinnosti stanovené stěžovateli § 32 zákona, zakazujícím mimo jiné překročení hygienických limitů hluku stanovených

prováděcím právním předpisem hlukem z veřejné produkce hudby. Stěžovatel sám ostatně ani nezpochybňuje, že při předmětných hudebních produkcích skutečně došlo k překročení daných limitů. Přitom již samotné překročení těchto hygienických limitů znamená ohrožení zájmu na ochraně veřejného zdraví před nepříznivými účinky hluku (nikoliv však přímo poškození zdraví fyzických osob), k jehož ochraně jsou dotčené limity stanovovány. Konkrétní okolnosti a dopady předmětného protiprávního jednání jsou pak zohledňovány při rozhodování o uložení pokuty a její výši ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit stěžovatelově námitce, že jím pořádanými hudebními produkcemi ve dnech 25. 5. 2006 a 7. 9. 2006 nedošlo k ohrožení výše zmíněného zájmu chráněného zákonem, a tudíž ani jeho požadavku na provedení důkazu posudkem hodnotícím zdravotní rizika v souvislosti s konáním hudebních produkcí, jež by bylo vzhledem k právě uvedenému nadbytečné.

[9] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelem neúspěšně navržený důkaz se neřadí ani mezi tzv. opomenuté důkazy (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, dostupný na http://nalus.usoud.cz). Ke zpracování posudku hodnotícího zdravotní rizika související s předmětnými hudebními produkcemi sice nedošlo ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před městským soudem, ovšem v obou případech byl takový postup dostatečně odůvodněn. Městský soud přesvědčivě osvětlil, že k ohrožení zákonem chráněného zájmu došlo již samotným překročením hygienických limitů hluku, tudíž zpracování požadovaného posudku by bylo nadbytečné.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále poukazuje na nařízení vlády č. 272/2011 Sb., konkrétně pak na jeho ustanovení § 11 odst. 5 a na původní záměr Ministerstva zdravotnictví, připravujícího návrh nařízení, zvýšit jím stanovené hygienické limity hluku. K tomu Nejvyšší správní soud předně poznamenává, shodně s žalovaným, že uvedené ustanovení zcela nedopadá na případ stěžovatele, který byl postižen za překročení limitů stanovených pro chráněné venkovní prostory staveb, zatímco ono ustanovení se týká chráněných vnitřních prostorů staveb. Výše hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb vztahující se na dotčené hudební produkce pořádané stěžovatelem je přitom v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. upravena stejně jako v nařízení vlády č. 148/2006 Sb. (i jako v jím zrušeném nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, účinném do 31. 5. 2006). Tudíž ani aplikace relevantní úpravy účinné po zrušení nařízení vlády č. 148/2006 Sb. (či před nabytím účinnosti tohoto nařízení) by při posuzování jednání stěžovatele coby správního deliktu nevedla k jinému závěru.

[11] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. ji zamítl.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovaný, jako procesně úspěšný účastník řízení, právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil a vzhledem k tomu, že ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by v souvislosti s tímto

řízením vynaložil náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu